

A németországi utazásunk, egyéb kirándulásainkhoz hasonlóan eseménydús volt, hiszen egy PVG-s csapattal csak izgalmas lehet egy túra.

Vasárnap éjfélkor indultunk. Mindenkin láttam a fáradtság apró jeleit, még a szülőkön is, így érthető módon az utzás első óráiban nem sok kedvünk volt beszélgetni. Hajnali kettőkor azonban már együtt énekeltünk. Kilenc óra körül megérkeztünk Passauba. Először egy kilátóhoz mentünk, ahonnan az egész városra ráláttunk. Gyönyörű volt. A hideg idő ellenére rengeteg közös fotó és tájkép készült. Egy német idegenvezető volt a segítségünkre. A közös séta során szebbnél szebb épületeket láttunk, természetesen megismerkedtünk ezek történetével is. Ilyen volt a Városháza, a Duna mentén lévő járda, vagy a kolostor. Csilla néni és Réka néni fordított nekünk, így ez a túra különösen élvezetes volt.

Miután búcsút vettünk az idegenvezetőnktől, ellátogattunk egy dómba, ahol meghallgattuk Andreas Unterguggenberger előadását, aki a világ legnagyobb orgonáján játszott. Mindenkinek tetszett a koncert, bár az arcok nem erről árulkodtak, hiszen ugyanazokkal az arckifejezésekkel szembesültem, mint korábban, az induláskor. Mindenki fáradt volt. Kezdetben bosszankodtunk emiatt, de végül átestünk a holtpontra és újra elemünkben voltunk. Valószínűleg segített az a másfél óra is, amikor mindenki oda mehetett, ahova akart; volt, aki beült kegy kávéra, míg mások haraptak valamit.

A pihenés után egy újabb közös program következett, ez volt az egyik számomra legkedvesebb; ellátogattunk Walhalla-ba, ahol félig átfagyva ugyan, de végignéztük a németek meghatározó alakjainak mellszobrait. Mondhatni korán értünk a szállásunkra, Kellheimbe. A mozgalmas nap után nagyon jól esett a zuhany és a főtt étel. Éjfél körül a diákok nagyrésze már aludt.

A korai lefekvés hasznosnak bizonyult, mivel másnap reggel hét órakor keltünk. A kiadós reggelit követően buszra szálltunk és meg sem álltunk Nürnbergig, ahol ellátogattunk a Nemzeti Szocialista Munkáspárt Kongresszusi Központjába. Ez szintén nagyon izgalmas programnak bizonyult. A múzeumlátogatást követően kedden még bőven volt időnk, hogy ellátogassunk az Óvárosba. A 3-5 fok körüli időjárásról tudomást sem véve sokat sétáltunk kint. Az Óváros elképesztően szép, ugyanakkor meghitt és otthonos volt. Elbűvölőek voltak a szűk kis utcák, a mesés házak és boltok. Sokat nevtünk azon, ahogy az eladók igyekeztek velünk angolul

kommunikálni. Felejthetetlen élményekben részesültünk. Azt terveztük, hogy a gótikus stílusú Szent Lőrinc templom után még ellátogatunk a várba is, ám a felújítás miatt sajnos nem mehettünk be, így ismét szabadprogram következett, majd a diákszálló felé vettük az irányt.

Kirándulásunk harmadik napján ellátogattunk a Marianplatz-ra, ahol meghallgathattuk a híres harangjátékot és fel is lifteztünk az épület tetejére. Ezekután gondolkodás nélkül beültünk egy a Hofbräuhaus-ba. Aki itt jár, óhatatlanul is megszomjazik egy pohár sörre; velünk is ez történt. Körülbelül három óra környékén az Allianz Arénába látogattunk, itt sokan fotóztak videóztak vagy épp vlogoltak. Szokatlan, ugyanakkor izgalmas volt azzal a tudattal járni-kelni az épületben, hogy ide jellemzően csak a focisták és a riporterek jutnak be.

Fél öt körül megérkeztünk a mindenki által várt müncheni Októberfesztre, az ismert sörfesztiválra, ahol majdnem minden lány a hagyományt megőrizve dirndlt, a férfiak pedig lederhosent viseltek. Érdekes volt látni, hogy a németek ennyi év után is hűen őrzik hagyományaikat, ami véleményem szerint példaértékű.

Rengetegen voltak a rendezvényen. Számtalan lehetőség volt a kikapcsolódásra: büfék, szuvenír boltok, ruhaboltok, kocsmák, céllövöldék és óriáskerés várta az ide látogatókat. Lélegzetelállító órák voltak ezek, bátran állíthatom, mindannyian ezt éreztük.

A negyedik napon végre jó idő volt, kisütött a nap, ami csak fokozta az örömteli hangulatot. Délelőtt kicsit fáradtan leszálltunk Regensburgban, ahol hajózártunk, Gyönyörű volt a kilátás a fedélzetről. Végül a lenyűgöző Szent Péter-katedrális megtekintésével zártuk az utazásunkat.

Eljött a búcsú ideje; indulnunk kellett haza. Volt, aki kijelentette: nem akar hazamenni. Fürkésztem az arcokat, elkaptam néhány egyetértő pillantást is. Érthető – gondoltam – egy ilyen csodaszép helyen ki ne maradna szívesen. Pénteken hajnali fél háromra érkeztünk meg Felnémetre. Kimondva vagy kimondatlanul mind ugyanazt gondoltuk: bárcsak tovább tartott volna.